

Stručné vylíčení velké války mezi Císařstvím a Aldmerským spolkem

napsal legát Justianus Quintius

Poznámka autora: Velká část informací v této knize pochází z dokumentů nepřítele, které byly získány v průběhu války, z výslechů vězňů a z očitých svědectví přeživších vojáků a císařských důstojníků. Já sám jsem velel desáté legii při operacích v Hammerfellu a Cyrodiilu, dokud jsem nebyl zraněn v roce 175 při útoku na Císařské Město. Upozorňuji čtenáře, že celou pravdu o některých událostech se možná nikdy nedozvíme. Pokusil jsem se co nejlépe vyplnit mezery pomocí zasvěcených domněnek, které jsou založeny na mých zkušenostech i mých těžce získaných znalostech nepřítele. Vzestup Thalmoru

když to ví jen málokdo, Letní ostrovy byly zasaženy vpádem Zapomnění stejně vážně, jako Cyrodiil. Elfové bojovali proti útočníkům ze Zapomnění. Někdy se jim dokonce povedlo proniknout na opačnou stranu bran Zapomnění a zavřít je. Jejich národ měl v boji větší úspěch než obyvatelé Cyrodiilu, ale daedrické hordy byly nekonečné. Bylo jasné, že válka spěje k nevyhnutelné porážce.

Thalmor představoval na Letních ostrovech vždy mocnou frakci, ale zároveň byl vždy v menšině. V průběhu vpádu byla Křišťálová věž nucena poskytnout Thalmoru víc moci a kompetencí. Je téměř jisté, že Letní ostrovy nebyly úplně poraženy jen díky úsilí členů Thalmoru. Thalmor využil tento úspěch a v roce 4V 22 se mu povedlo získat úplnou nadvládu. Přejmenoval území svého národa na Alinor - jméno, které odkazuje na dávný věk před tím, než se chopili moci lidé. Většina lidí žijících mimo území Aldmerského spolku však toto území pořád nazývá Letní ostrovy, ať už z nevědomosti nebo vzdoru.

V roce 4V 29 došlo ve Valenském lese k převratu, který zorganizovali přísluhovači Thalmoru. Valenský les se připojil k Alinoru. Zdá se, že agenti Thalmoru navázali pevná pouta s některými bosmerskými frakcemi ještě před vpádem Zapomnění. Císařství a jeho bosmerští spojenci byli zastiženi dokonale nepřipraveni a byli rychle poraženi mnohem lépe připravenými altdmerskými jednotkami, které vtrhly do Valenského lesa okamžitě po převratu. Tak se zrodil Aldmerský spolek.

Krátce poté Aldmerský spolek přerušil všechna spojení s Císařstvím. Sedmdesát let o sobě Aldmerský spolek nedal vědět. Většina učenců se domnívá, že v Alinoru došlo k jistým vnitřním rozbrojům. O mocenském boji, který probíhal uvnitř spolku, zatímco Thalmor upevňoval svoji moc na Letních ostrovech a ve Valenském lese, se však neví téměř nic.

V roce 4V 98 došlo ke zničení obou měsíců, Massera a Secundy. Ve většině Císařství byla tato událost vnímána se strachem a úzkostí. V Elsweyru to však bylo mnohem horší. Měsíce jsou pro khajiiti z kulturního hlediska mnohem důležitější, než pro zbytek Císařství. Po dvou letech takzvaných Nocí Nicoty se měsíce znovu objevily. Thalmor vyhlásil, že obnovil měsíce pomocí předtím neznámé magie z věku úsvitu. Není však jasné, zda byl skutečně zodpovědný za návrat měsíců nebo jen využil znalost toho, že se měsíce vrátí.

Ať už je pravda jakákoliv, khajiiti oslavovali Thalmor jako své zachránce. V průběhu následujících patnácti let vliv Císařství v Elsweyru natolik utrpěl, že Císařství nedokázalo účinně reagovat na převrat v roce 4V 115. Při tomto převratu došlo k rozpuštění konfederace Elsweyr a obnovení dávných království Anequina a Pelletine jako vazalských států Aldmerského spolku. Císařství se znovu nepovedlo zastavit postup Thalmoru na cestě k větší moci.

Když v roce 4V 168 nastoupil na trůn Titus Mede II., zdědil oslabenou říši. Slavné dny dynastie Septimů byly jen vzdálenou vzpomínkou. Císařství přišlo o Valenský les a Elsweyr, které přenechalo nepříteli z Thalmoru. V Černém močálu nevládlo Císařství už od konce vpádu Zapomnění. Morrowind se nikdy úplně nevzpamatoval z erupce sopky Vvardenfell. V Hammerfellu zuřil boj mezi frakcemi Korun a Předků. Mír a prosperita nadále vládly pouze ve Vysokoskalí, Cyrodiilu a Skyrimu.

Císař Titus Mede měl jen několik krátkých let na upevnění svojí vlády, než byly jeho vůdcovské schopnosti podrobeny rozhodující zkoušce.

Začátek války

30. Mrazivce roku 4V 171 vyslal Aldmerský spolek do Císařského Města velvyslance. Velvyslanec přivezl dar v krytém voze a ultimátum, které předložil novému císaři. Dlouhý seznam požadavků obsahoval žádost o složení obrovského vazalského daru, rozpuštění Čepelí, postavení uctívání Talose mimo zákon a postoupení velkých částí Hammerfellu Aldmerskému spolku. Přes varování svých generálů, kteří upozorňovali na slabou vojenskou připravenost Císařství, císař Titus Mede II. toto ultimátum odmítl. Velvyslanec Thalmoru nechal převrátit přivezený vůz a na dlažbu se vysypala více než stovka hlav: hlavy patřily všem agentům Čepelí na Letních ostrovech a ve Valenském lese. To byl začátek velké války, která zachvátila Císařství a Aldmerský spolek na následujících pět let.

V rámci několika dnů vtrhla aldmerská vojska současně do Hammerfellu a Cyrodiilu. Z jihu vkročil do Cyrodiilu silný vojenský svazek vedený generálem Thalmoru lordem Naarifinem, který se svými jednotkami vyrazil z ukrytých táborů v severním Elsweyru a napadl císařské obranné linie podél hranice s Valenským lesem z nechráněné strany. Útočníkům se povedlo rychle dobýt Leyawiin a odříznout a oblehnout Bravil.

Západní Cyrodiil současně napadla aldmerská armáda pod velením lady Arannelye, která vyrazila z Valenského lesa, obešla Anvil a Kvač a vkročila do Hammerfellu. Podél jižního pobřeží Hammerfellu se zároveň vylodily menší aldmerské jednotky. Nejednotné síly Redgardů dokázaly útočníkům klást pouze rozdrobený odpor a velká část jižního pobřeží byla rychle ztracena. Císařské legie ustoupily před silnou přesilou podél okraje pouště Alik'r. Tento ústup se později nechvalně proslavil jako Žíznivý pochod.

4V 172-173: Postup aldmerských vojsk do Cyrodiilu

S odstupem času se zdá, že původním cílem aldmerských sil bylo ve skutečnosti dobytí Hammerfellu a invaze do Cyrodiilu měla pouze upoutat pozornost císařských legií, zatímco bude Hammerfell dobyt. Překvapivé úvodní úspěchy útoku jednotek pod vedením lorda Naarfina však vedly Thalmor k závěru, že je Císařství slabší, než se předpokládalo. Na následující dva roky se hlavním cílem Thalmoru stalo dobytí Císařského Města a úplné zničení Císařství. Jak víme, téměř se jim povedlo tohoto cíle dosáhnout. Toto neštěstí se povedlo odvrátit pouze díky odhodlanému vedení našeho císaře v nejtěžší hodině Císařství.

V průběhu roku 4V 172 postupovaly aldmerské síly hlouběji do vnitrozemí Cyrodiilu. Útočníkům se povedlo dobýt Bravil i Anvil. Koncem roku postoupil lord Naarifin až k hradbám samotného Císařského Města. Císařské jednotky se pokoušely udržet východní břeh a v jezeru Rumare a podél Nibenu probíhaly zuřivé námořní boje.

V Hammerfellu se Thalmor uspokojil s upevněním své vlády na získaných územích. Povedlo se mu ovládnout celé jižní pobřeží - to bylo v souladu s cílem, který byl uveden v ultimátu doručeném císaři. Z jižních měst již vzdorovalo pouze město Hegathe. Vojáci, kteří přežili Žíznivý pochod, se znovu seskupili v severním Hammerfellu, kde se k nim přidaly posily z Vysokoskalí.

V roce 4V 173 se císařská vojska v Cyrodiilu zmohla na důraznější odpor, ale zdánlivě nezastavitelný postup aldmerských jednotek stále pokračoval. Hlavní síla císařské armády v Císařském Městě byla posílena čerstvými legiemi ze Skyrimu, ale aldmerské jednotky překročily Niben a začaly hromadně postupovat po východním břehu. Na konci roku bylo Císařské Město obklíčeno ze tří stran. Otevřena zůstávala pouze severní cesta do Brumy, kterou přicházely zásoby.

V Hammerfellu se zatím začalo císařským jednotkám dařit. Začátkem roku 4V 173 se povedlo armádě Předků ze Strážna prolomit obležení města Hegathe, které patřilo frakci Korun. To vedlo ke smíru mezi oběma frakcemi. I přes tento úspěch se však hlavní části vojska lady Arannelye povedlo překročit poušť Alik'r. Císařské legie pod velením generála Deciana se utkaly s armádou lady Arannelye u Skavenu v krvavé, ale nerozhodné bitvě. Decianus ustoupil a lady Arannelya zabrala Skaven. Aldmerské jednotky však byly příliš oslabeny, než aby pokračovaly v postupu.

4V 174: Vyplenění Císařského Města

V roce 4V 174 se vedení Thalmoru rozhodlo nasadit všechny dostupné síly do tažení v Cyrodiilu ve snaze dosáhnout rozhodujícího vítězství, které by znamenalo konec války. V průběhu jara se v jižním Cyrodiilu shromažďovaly aldmerské posily. 12. Druhosevu zahájila aldmerská vojska mohutný útok na samotné Císařské Město. Část armády vyrazila na sever s cílem úplně obklíčit město, zatímco hlavní síly lorda Naarfina zaútočily z jihu, východu a západu. Místo kladení odporu až do konce se císař odvážně rozhodl probít ven z obleženého města. Žádný z jeho generálů se neodvážil navrhnout mu, aby město opustil, ale ukázalo se, že se Titus II. rozhodl správně.

Zatímco se osmá legie zoufale (a beznadějně) pokoušela zadržet útočníky na hradbách, Titus II. vyrazil se svojí hlavní armádou z města směrem na sever, prorazil aldmerské obklíčení a spojil se s posilami, které táhly na jih ze Skyrimu pod velením generála Jonny. Útočníkům se však mezitím povedlo dobýt hlavní město a zahájit nechvalně proslulé vyplnění Císařského Města. Císařský palác byl vypálen, samotná Bělozlatá věž byla vyplněna a pomstychtiví elfové se dopouštěli na nevinném obyvatelstvu neslýchaných zvěrstev.

V Hammerfellu se mezitím generál Decianus připravoval na vyhnání aldmerských jednotek ze Skavenu, když dostal rozkaz, aby se vydal do Cyrodiilu. Nechtěl však úplně opustit Hammerfell, proto dovolil, aby byl z legií propuštěn velký počet "zraněných", než se jeho jednotky vydaly na východ. Tito veteráni se stali jádrem armády, která nakonec na sklonku roku 174 přinutila vojska lady Arannelye k ústupu zpátky přes poušť Alik'r. V průběhu ústupu utrpěly aldmerské jednotky těžké ztráty díky partyzánským nájezdům pouštních válečníků.

4V 175: Bitva o Červený kruh

V průběhu zimy mezi lety 4V 174 a 175 se Thalmor podle všeho domníval, že válka v Cyrodiilu je prakticky u konce. Aldmerská vláda se pokusila několikrát zahájit s Titem II. vyjednávání. Císař Thalmor utvrzoval v domnění, že se připravuje ke kapitulaci. Zatím však shromažďoval síly, které mu měly pomoci získat zpátky Císařské Město.

V bitvě, které se nyní říká "Bitva o Červený kruh" a která bude ještě celé generace sloužit jako vzor pro císařské strategy, rozdělil Titus II. svoje síly na tři části. Jedna armáda, která obsahovala legie z Hammerfellu pod velením generála Deciana, byla ukryta na Kolovijských vysočinách nedaleko Chorrolu. Aldmerské velení nevědělo, že síly generála Deciana opustily Hammerfell. Je možné, že k tomu přispělo, že se lady Arannelya díky císařským veteránům, které za sebou generál zanechal, domnívala, že ještě pořád stojí proti císařské armádě. Druhá armáda, která byla složena hlavně z nordských legií pod velením generála Jonny, zaujala pozici u Cheydinhalu. Hlavní armádu vedl sám císař. Tato armáda se měla postarat o hlavní útok na Císařské Město ze severu.

Bitva o Červený kruh začala 30. Deštivce útokem generála Deciana na město ze západu, zatímco legionáři generála Jonny postupovali na jih podél Červené okružní cesty. V průběhu dva dny trvajících útoku se Jonnově armádě povedlo překročit Niben a postoupit směrem na západ ve snaze spojit se s legiemi generála Deciana a tím obklíčit Císařské Město. Lord Naarifin byl Decianovým útokem překvapen, ale Jonnovy jednotky narazily na tvrdý odpor. Aldmeři reagovali protiútokem z Bravilu a Skingradu. Hrdinské nordské legie však odolávaly a odrážely neucelené aldmerské útoky. Na pátý den bitvy byla aldmerská armáda v Císařském Městě obklíčena.

Titus II. vedl útok ze severu a osobně zajal lorda Naarifina. Říká se, že Císař nesl slavný meč Zlatoznak, i když tyto fámy nikdy nebyly oficiálně potvrzeny císařskou vládou. Aldmerská vojska se pokusila prorazit ven z města směrem na jih, byla však zastavena neprolomitelnou hradbou štítů těžce zkoušených legií generála Jonny.

Hlavní síla aldmerského vojska v Cyrodiilu byla nakonec úplně zničena. Císařovo rozhodnutí opustit Císařské Město v roce 4V 174 se ukázalo jako velice správné.

Lord Naarifin byl zavěšen z Bělozlaté věže a udržován při životě po dobu třiceti tří dnů. Není známo, kde bylo jeho tělo pohřbeno, bylo-li vůbec pohřbeno. Podle jednoho zdroje ho na třicátý čtvrtý den odnesla okřídlená daedra.

Bělozlatý konkordát a konec války

Císařská vojska zvítězila, nebyla však schopna pokračovat v boji. Celá zbývající síla císařské armády byla soustředěna v Cyrodiilu, vyčerpána a zdecimována v Bitvě o Červený kruh. Žádná z legií neměla bojeschopnou více než polovinu vojáků. Kromě ztráty osmé legie při ústupu z Císařského Města v předchozím roce byly dvě legie prakticky úplně zničeny. Titus II. věděl, že lepší příležitost k uzavření míru se již nenaskytne. Na sklonku roku 4V 175 podepsalo Císařství s Aldmerským spolkem Bělozlatý konkordát a tím ukončilo velkou válku.

Mírové podmínky byly tvrdé, ale Titus II. se domníval, že je nezbytné zaručit mír a umožnit Císařství, aby znovu nabralo ztracenou sílu. Dvě nejvíce rozporuplné podmínky konkordátu představoval zákaz uctívání Talose a postoupení velké části jižního Hammerfellu (většina z tohoto území již byla obsazena aldmerskými vojsky). Kritické hlasy upozorňují na to, že konkordát byl téměř stejný jako ultimátum, které císař před pěti lety odmítl. Je však velký rozdíl souhlasit s těmito podmínkami jen pod hrozbou války a souhlasit s nimi na konci dlouhé a ničivé války. Žádná část Císařství by tyto podmínky nepřijala v roce 4V 171, kdy se je Thalmor pokusil pod hrozbou násilí vnutit císaři. Kdyby byl Titus II. souhlasil, musel by čelit občanské válce. V roce 4V 175 však většina Císařství uvítala mír za téměř jakoukoliv cenu.

Epilog: Osamocný boj v Hammerfellu

Hammerfell však odmítl přijmout Bělozlatý konkordát, který by znamenal uznat porážku a smířit se se ztrátou velkého území. Titus II. byl přinucen oficiálně se zřeknout Hammerfellu jako císařské provincie, aby zachránil těžce vybojovanou mírovou dohodu. Redgardí to pochopitelně považovali za zradu. Tak se Thalmoru povedlo dosáhnout dlouhotrvající nevraživosti mezi Hammerfellem a zbytkem Císařství.

Hrdinské jednotky Redgardů nakonec zcela zastavily postup aldmerského vojska, i když válka trvala dalších pět let a jižní část Hammerfellu byla téměř zničena. Redgardí to považují za důkaz, že podepsání Bělozlatého konkordátu bylo zbytečné a kdyby byl Titus II. vytrval, spojené síly Hammerfellu a zbytku Císařství by nakonec Aldmerský spolek úplně porazily. Už se samozřejmě nikdy nedozvíme, zda to tak mohlo být. Redgardí by však neměli zapomínat na obrovské množství krve, kterou obětovaly národy Císařství - Bretoni, nordové a Cyrodilci - v Bitvě o Červený kruh, která oslabila spolek natolik, že bylo možné v roce 4V 180 podepsat Druhou dohodu ve Stros M'kai a dosáhnout stažení aldmerských jednotek z Hammerfellu.

Není pochyb o tom, že současný mír nemůže trvat věčně. Thalmor plánuje na dlouhou dobu dopředu, jak lze vypořovovat z událostí, které vedly k velké válce. Všichni ti, kteří si cení svobody a nenávidí tyranii, mohou jen doufat, že se Císařství a Hammerfell smíří a společně se postaví thalmorské hrozbě, než bude příliš pozdě. V opačném případě neexistuje žádná naděje, že se povede zastavit Thalmor na jeho cestě k vládě nad celým Tamrielem.

Skyrim.4fan.cz